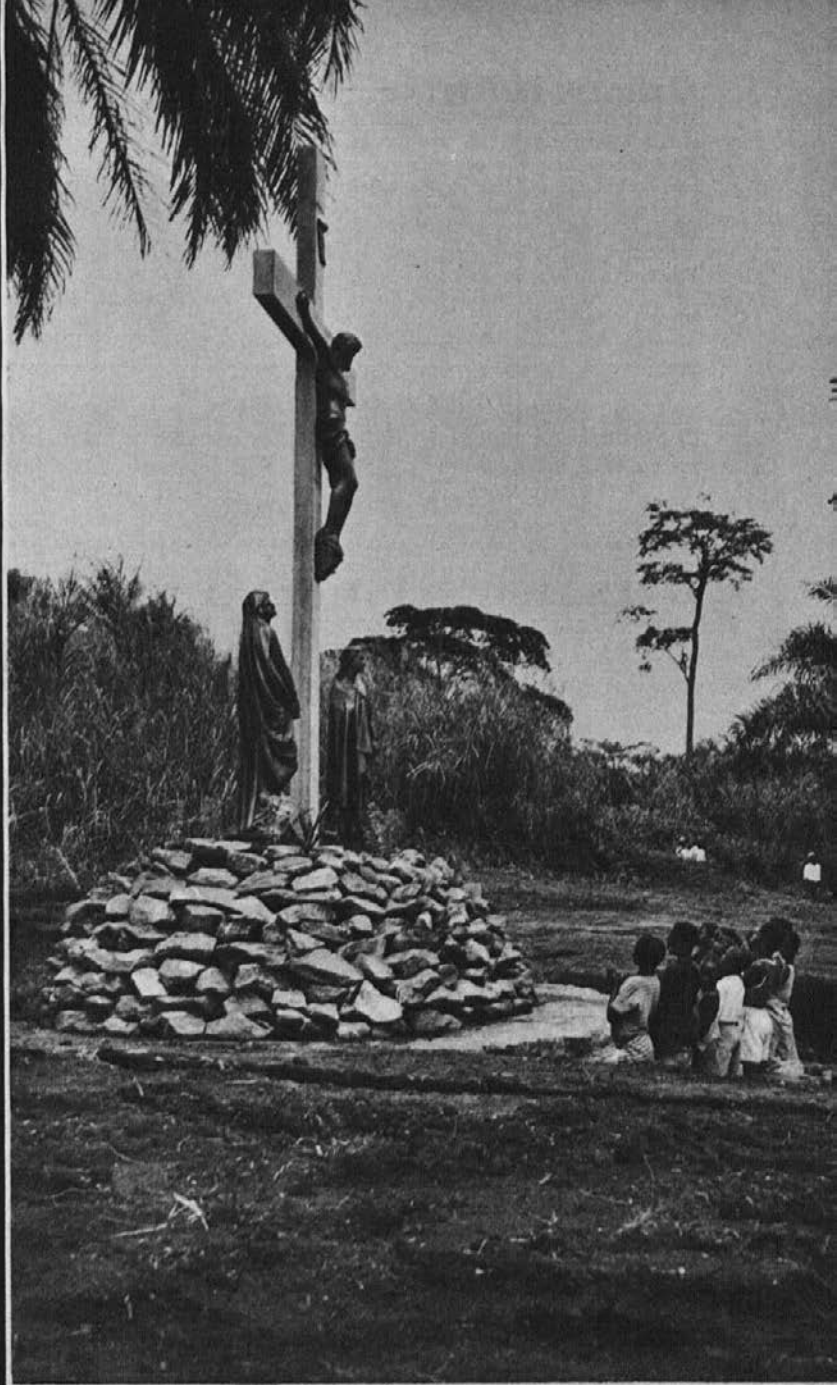

oštnina
ačana v
otovini

OD
M
E
V
IZ
A
F
R
I
K
E

FEBRUAR 1940

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. štev. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Dosmrtni naročniki!

Kdor želi postati dosmrten naročnik »Odmeva« ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača enkrat za vselej **300 din.** Kdorkoli premore, mu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kdaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

Prejeli smo: Damska zbirka, Jožefišče, Ljubljana, 50 din za misijone. — N. N., brezniška fara, za odkup zamorčka 200 din.

V molitev se priporočajo Srcu Jezusovemu in Marijínemu, svetemu Antonu Padovanskemu, sv. Petru Klaverju, sv. Tereziki Deteta Jezusa, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, Martinu Slomšku, Frideriku Baragi: A. K., Planina, da bi sin dobil primerno službo. — B. M. se priporoča za pomoč pri učenju in pri družinskih zadevah. — P. L. se priporoča za ozdravljenje sina; če bo prošnja uslišana, obljublja misijonski dar. — A. H., Polje, se priporoča za zdravje. — R. R. iskreno prosi pomoči v zelo važni zadevi ter prilaga v ta namen majhen dar. Če bo uslišana, obljubi dar in zahvalo v »Odmevu«. — Angela D., R., se priporoča za dobro službo in v neki drugi zadevi.

Umrli naročniki:

Ivan Černič, Ljubljana, velik dobrotnik družbe. — Ivan Turk, Mali log, Loški potok. — Janez Jenko, Trboje, Smednik. — Roza Božičko, Sv. Ana, p. Makole. — Urša Kalin, Ljubljana. — Franc Bartol, Loški potok, Hrib. — Katarina Jereb, Žiri. — Alojzij Zajdala, Iljaševci. — Ivan Pirc, Ljubljana-Dravlje. — Julijana Zupe, Sv. Benedikt v Slovenskih goricah. — Janko Dolenc, Ljubljana. — Terezija Pucelj, Rajte. — Ivana Geratič, Ivanjci. — Ivan Otorepec, Zagreb. — Katarina Obrul, Oplotnica. — Štefanija Petač, Medvode. — Marija Sevnik, Vransko.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

to

Sveta družina.

Moč milosti božje.

Iz pisma p. Avguština, iz kongregacije sv. Duha, misijon Kiambu, Vzhodna Afrika.

V tej deželi se vrše velike spremembe. Katehumeni se mnogoštevilno zglašajo v naših šolah; cerkve so ob nedeljah do zadnjega kotička polne; lepo število kristjanov gre vsako nedeljo k sv. zakramentom.

Že dve leti upravljam dva misijona obenem: Kiambu in Lioki. Toda dolgo ne bom več zmogel sam. Hvala Bogu: v dveh mesecih bom dobil novega patra za Kiambu; potem se bom za stalno naselil v Lioki, ki je 20 km od tu. Potem bom mogel večkrat obiskati šole, ki leže 30 km naokrog.

Lioki je versko najboljši del dežele Kiknyu. Bogu samemu je znano, koliko truda so morali prestati moji predniki med tem upornim in trdim ljudstvom! A ti ljudje potem držé, ko so poprijeli. Polagoma je zmagala milost božja, ljudstvo je postalo bolj krotko, prijazno in dostopno. Pred petimi leti ni bilo niti 300 kristjanov in katehumenov, zdaj pa jih pride vsako nedeljo nad 1400. Polovica teh hodi še v naše šole za katehumene, drugi so bili zadnja leta krščeni. Vse kaže, da bo verska skupnost še rasla. V cerkev pa more le tretjina ljudi. To je stara cerkev, ki se ji je ena stena že nagnila. Je pač zidana z ilovico.

Prevzvišeni gospod škof mi je naročil, naj v Lioki sezidam novo cerkev, kakor hitro se bom tam nastanil. Ima pripravljeno majhno vsoto denarja, toda to bo komaj zadostovalo za polovico stavbe, ako jo hočemo sezidati tako, da bo zadosti velika; ker število kristjanov bo še raslo. Tu in tam sem že potrkal na vrata, in ne zastoj, toda manjka mi še mnogo. Ker ste nam vi že toliko darovali, si skoraj ne upam prositi vas. Vendar storim to, ker tu gre za delo, ki je Bogu v čast in dušam v prid.

Govornik je moral umolkneti.

Poroča p. Peter Casiraghi M. D. C. v vikariatu Gimma, Abesinija.

Zgodba je resnična in se je pripetila v ljubkem mestecu italijanske Vzhodne Afrike v kraju Galla in Sidama. V bližini tega mesteca v kraju Malcaelas (ovčja žrtev) je sedaj misijonska postaja, ki se prav lepo razvija.

Prvi petek tega leta se je zbrala množica kristjanov v majhni vaški cerkvi k službi božji. Predstojnik misijona je razlagal verske resnice v narečju Orono. V drugi točki je hotel govornik omeniti tri vprašanja, ki jih je bil nekoč Jezus zastavil Petru. V cerkvi je bil 7-letni deček, ki mu je bilo ime Peter; bil je sin Nagan Bongasa. Misijonar je torej povedal Jezusove besede:

»Petros, ilma kan Jona, kana undumu arrà, na gialatta re?« (»Peter, Jonov sin, ali me ljubiš bolj ko ti?«)

Ko deček zasliši svoje ime, hitro odgovori: »Ee!« Da!

Kristjani po cerkvi so se nasmehnili. Pater dečka ni bil slišal, zato se je čudil, da se ljudje smejejo. Vendar svoj govor nadaljuje in zastavi drugo vprašanje:

»Petros, na gialatta re?« (»Peter, ali me ljubiš?«)

Deček odgovori glasneje ko prej: »Ee!«

Glejte Petra,
kako ga misijonar
dvigne kvišku.

Zdaj je tudi pater slišal in razumel, zakaj se kristjani po cerkvi smejejo! Ukazal je mir, a se je sam komaj smeha zdržal. Vendar je zastavil še tretje vprašanje:

»Petros, na gialatta re?«

Dečko se ni zmenil za svojo okolico, samo Petru se čudil, da je tako maloveren, in je na ves glas zakričal:

Ee, gofta, ani unduma irra isini gialatta!« (»Da Gospod, ljubim te bolj kot vsi drugi!«)

Bralec si lahko predstaviš, kako je bilo tedaj patru pri srcu. Skušal je nadaljevati svoj govor, a ni mogel. Začel je, poskušal je — a ni šlo... Naposled je moral s prižnice. Med potjo je pokleknil pred oltar in tiho rekel Jezusu: »Domine, ex ore infantium et lactentium perfectisti laudem.« (»Gospod, iz vrst otrok in dojenčev si si hvalo napravil.«)

Poglejte sliko, pa boste videli, kako očetovsko prijazno je pater mladega junaka dvignil kvišku... Take stvari so misijonarju v duhovno tolažbo.

Boj in zmaga.

Piše p. Van Hontte iz družbe očetov Brezmadežnega srca Mar., misijonar v apost. vikariatu Leopoldville (Belgijski Kongo).

Bil sem na misijonskem potovanju v okolici Lokolama, kjer prebiva rod Bolongo. Ustavil sem se v vasi Bungusane in kakor po navadi poučeval vaščane pogane, ki so se zbrali okrog mene v mraku. Nekateri so prišli, da bi mi uslugo storili, drugi pa so bili res žejni božje besede. Katehumenat je bil šele v svojih začetkih. Po pouku me je pa veselilo, da sem šel nekoliko po vasi in poslušal, kako so v posameznih kočah govorili in presojali moj nauk.

»Ali ni rekel, da smejo žene tistih, ki imajo več žená, tudi prihajati k pouku katehista? Ljubi Bog bo že enkrat uredil njih zadeve, je rekel... V pekel priti bi pa res ne bilo prijetno.«

Take in podobne opazke sem slišal. In ko sem prišel naokrog, sem sedel pred vrata svoje kočje in čakal, da bo morebiti kdo prišel in pripovedoval zgodbe, kako in kdaj so prišli Evropci v te kraje, ali pa, da bo poizvedoval, kako je kaj v Evropi, ki so si jo vsi predstavljali kot raj na tej zemlji. In res, prišel je poglavar Nkaontole, star kakih 70 let, in z njim ena od obeh njegovih žená. Govorili smo o tem in onem; potem je pa mož poslal ženo domov, ker je hotel med štirimi očmi govoriti o važni zadevi.

»Pazljivo sem poslušal tvoj pouk. Zelo rad bi postal kristjan, ker ne bi maral priti v pekel... Toda to me moti, ko zahtevaš, da mora vsakdo imeti le eno ženo. Kako naj to izvršim?«

Skušal sem mu pojasniti, da nebesa niso zastoj. Rekel sem mu, naj mnogo moli, pa mu bo božja milost pomagala, da bo vse lahko in pravilno izvršil.

Nekaj mesecev pozneje me je pot zopet zanesla skozi omenjeno vas. Mudilo pa se mi je naprej. Toda katehist me je pridržal, češ: »Poglavar Nkaontole je zelo bolan in bi rad s teboj govoril. Na vsak način moraš tukaj prenočiti.«

Tako sem šel k bolniku.

»Mnogo sem premišljeval o tem, kar si mi bil oni večer povedal,« je začel poglavar in dostavil: »Zdaj me moraš pa krstiti.«

»Saj nisi tako hudo bolan,« sem ga tolažil. »In potem: kako je s tvojimi ženami?«

»Le verjemi, da sem res hudo bolan; mi zamorci take reči dobro poznamo. Ne bom več dolgo... Pa tudi ono zadevo sem uredil: moja druga žena bo danes šla od mene in njen sin z njo. Šla bosta k svojim sorodnikom.«

Poklical je sina. Ta je bil še dvajsetletni fant. In mu je rekel: »Danes boš šel z materjo k njenim sorodnikom. Reci jim, da jim njihovo hčer s težkim srcem nazaj pošiljam, ker vedno mi je bila iz srca vdana in ji nimam ničesar očitati. Srečno sva skupaj živela; toda Bog zahteva, da se sedaj ločiva. Dal sem ji pa vsega, da bo lahko živela.«

Fant je šel in pomagal materi, da sta spravila vse stvari skupaj. Potem sta odšla, ne da bi se bila posebej poslovila. Gotovo se je mati bala, da jo žalost ne premaga ob slovesu.

»Zdaj me pa krsti,« je rekel poglavar.

Še sem ga nekoliko pripravil in ga potem krstil na ime Peter, kot je sam želel. Veliko notranje veselje mu je bilo v zadoščenju za njegovo veliko žrtev.

Vsi katehisti v okraju so občudovali značaj in pogum svojega poglavarja. Že večkrat so kakega takega krstili, a navadno šele v zadnjem trenutku; zato je bilo dvomljivo, ali so to storili s pravim in skesanim srcem ali ne. Le Bog, ki gleda v srca ljudi, je vedel, kako je bilo z njimi. Vsi, ki so jim bile znane navade v tej poganski deželi, in ki so vedeli, kako boječi so naši zamorski ljudje, so rekli, da je le velika božja milost mogla nagniti poglavarja, da je zmagal v tem dušnem boju. Milost pa si je zaslužil s stanovitno molitvijo in s tem, da je pridno hodil k verskemu pouku. Pa tudi molitve in žrtve misijonskih prijateljev so storile svoj delež.

Umrli je teden dni po svojem krstu. Katehist mi je povedal, da je bil do zadnjega vsem v lep zgled in da so njegove zanje besede vsem pričujočim bile v izpodbudo.

Kraljica rodu Anguro.

Poroča p. Gabrijel Anaglia, misijonar Consolate, Mozambik.

Zdaj se morejo misijoni tudi v portugiški Nyassi lepo razvijati in mnogo dobrega storiti, ker so ves širni okraj tako rekoč prepredli s šolami in misijonskimi postajami. Pa je bilo tudi treba. Islam, ki je pritegnil nase že ves

Sv. Terezika.

rod Ayao, že stega roke po rodu Anguro v Makua. Zato je treba hitro delati. Hvala Bogu, zdaj smo na trdnem; pot nam je prosta. Naša postaja Massangulo je dobra; pa jo bodo nove postaje kmalu dosegle v gmotnem in dušnem oziru, ker po prvih uspehih sodeč moremo računati na obilno žetev. Za tako lepe uspehe se moramo zahvaliti predvsem priprošnji Male sv. Terezije. V njeno varstvo smo bili izročili prvo postajo v tem poganskem kraju — in glej: ona nam ni bila vzor le svetopisemske Marije, ampak se je izkazala tudi kot Marto. Saj svetniki so znali vedno najlepše združiti lastnosti obeh. Naša zavetnica je izbrala za naše delo najbolj pripraven prostor in nam je takoj pripeljala 600 kristjanov in 1000 katehumenov. Kot se sredi poganov rado zgodi, je tudi tukaj malo krdelo zvestih vedno hitreje naraščalo in se prav dobro drži, čeprav misijonar ne more biti vedno med njimi. Vodijo jih katehisti, katehiste pa božji Duh, ki veje, kjer hoče.

Vendar so tu pa tam vmes tudi videli duhovnika, ker čeprav je bilo tri ure daleč, so vendarle napravili to pot do misijona, ako je bilo treba dati otroke krstiti, sveto obhajilo prejeti, ali pa zato, da so tudi iz ust misijonarja slišali potrjeno resnico, ki so jo bili prejeli doma iz ust preprostega katehista. In vse to dobro je posredoval tisti, ki je bil nekoč sam pogan! Slučajno je bil prišel nekoč v misijon dela iskat in nato postal katehist, čeprav bi bil kje drugje bolje plačan. Tako je postal kristjan in apostol za dobro stvar. Okrepčan po nebeški hrani je potem šel po zgledu svojega nebeškega Učenika od kraja do kraja po deželi in delil dobrote. Učil je zdrave, krščeval na smrt bolne, zbiral prve katehumene in z njih pomočjo postavil malo kapelico, odnašal bolnike do bližnje misijonske postaje, bodril kristjane k vztrajnosti in pripomogel, da se je kraljestvo Kristusovo širilo po vaseh in družinah. To je bil katehist Janez, ki je storil to in še mnogo drugega. Nekateri so ga ljubili, drugi sovražili, ga preganjali, mu pretili s smrtjo, na katero je bil vedno pripravljen, če bi bil njegov nebeški Učenik to zahteval.

Šele zadnje leto smo mogli priti v stik s tem ljudstvom. Misijonarji iz Shire so nam ga izročili v duhovno oskrbo, ker je kraj ležal izven njim odkazanih meja. Ko je p. Sandrone kot prvi misijonar prišel k njim, so ga radostno sprejeli. Za njim so prišli drugi, vsi preprosti in ljubeznivi. Tako je bila kmalu speljana trdna pot do sre teh ljudi, ki so Boga želeli.

Najlepše pa je bilo, kadar so se v kaki vasi zbrali prebivalci iz vse okolice, ki so prihiteli, kakor se stekajo struge potokov v skupno jezero, in se preskrbeli s kruhom za nekaj dni. Matere so svoje otroke prinesle kar na hrbtih. Vsi so imeli eno edino željo: da bi bili deležni virov milosti božje: sv. krsta, spovedi, sv. obhajila, porok. Lahko bi povedali še mnogo o vnemi teh preprostih ljudi, ki so bili sicer revni in nepoznani, kot nekoč ljudstvo v Galileji, a so prav dobro vedeli, kaj jim je v prid.

Pred dvema mesecema se je naposled le razvedelo, da se bomo smeli za stalno naseliti pri njih. Tedaj je veselje priklopelo do vrhunca, in so kristjani in katehumeni komaj čakali, kdaj pridemo. V trumah so hodili na določeno stavbišče, katehisti so jim po vrsti odkazovali delo in res: delo se je pričelo v redu in mirno, kakor v kakem mravljišču. Patri naj bi pri dohodu že dobili streho nad seboj; saj se je deževna doba že bližala. Ženske so urejevale tla za koče in dvorišča, moški so hiteli v gozd sekati

debla in bambus za stene in streho. Povsod so se mešali vmes otroci, ki so tudi hoteli imeti svoj delež pri tem. Povsod se je razlegalo petje in smeh. Pogani so res bili še neizobraženi, a so vendar znali delati v potu svojega obraza. Na svojih ostrizanih glavah so nosili cele butare trave in lijan iz gozda na stavbeni prostor.

Kmalu so stale prve barake, in tudi zasilna stena je že stala, napravljena iz opeke. Tu je namreč poprej imel svojo hišo neki naseljenec, ki je pa umrl. Gotovo ni vedel, da bodo ostanki njegovega doma kdaj služili kot prvo zidovje za novo cerkev.

Še malo dni in dva misijonarja Consolate se bosta naselila med svojo novo duhovno čredo, z njima bo priromala tudi Mala Cvetka, ki so ji domačini že vnaprej dali naslov Kraljica Angurov. Njej na čast bo stala tu farna cerkev, do katere bodo pripomogle tudi pridne roke teh dobrih domačinov. V duhu smo videli že tudi stanovanja za patre in za sestre, ki si jih kristjani že sedaj žele. Naposled šola, bolnišnica. O, koliko lepega in koristnega še čaka na to, da se izvrši. Takrat bo zasilna baraka, ki so jo domačini zgradili za patre, postala nepotrebna! Naj bi se uresničili vsi lepi načrti, da bi služili v čast Bogu in v prid dušam, da bi čimprej našle pot do nebeškega kraljestva. Saj Jezus je sam rekel, da je treba najprej iskati božjega kraljestva in njegove pravice — vse drugo pa, da bo prišlo samo od sebe... In kakor ta misijon sv. Male Terezije, tako bodo pozneje še drugi misijoni zrasli iz tal in služili namenu, za katerega nas je Bog poslal med svet, da namreč oznanimo ljudem veselo božje sporočilo. Mi pa imamo tudi zagotovilo, da bo On pri nas vse dni do konca sveta.

Za vse naše potrebe in želje, zlasti pa za duhovske poklice naših misijonarjev, prosimo prijatelje Klaverjeve družbe, da molijo in jih tudi z denarjem podpirajo. Naj se zavedajo, da sodelujejo pri velikem delu, h kateremu nas kliče naš božji Pastir. Vemo, da se od vseh strani oglašajo klici za pomoč in podporo; toda kakor mi z velikim zaupanjem prosimo, tako smo tudi globoko hvaležni za najmanjši dar, četudi le za drobtinice. Ker mnogo drobtinic je naposled vendarle malica! Bodite uverjeni, da bodo vsak dan naši otroci, kristjani in katehumeni za vas molili in še dolgo potem vsi tisti, kateri se bodo po našem prizadevanju s pomočjo Klaverjeve družbe izveličali.

Pa tudi mi bomo veseli, ko bomo mogli na ta način od Boga izprositi Klaverjevi družbi vse milosti in ves bla-

goslov, ki ga potrebuje. Vsi bomo združeni v veliki armadi molitve, ki jo vodi naše misijonsko prizadevanje v ta namen, da bi bila vaša blagopokojna ustanoviteljica kmalu prišteta med svetnice.

Lev ga je umoril.

Poroča p. Fintan Schneider O. S. B. iz Namupa (Vzh. Afrika).

Z veseljem in hrepenenjem so čakali moji kristjani, zlasti mladina, svetih božičnih praznikov. Med to mladino je bil tudi mašni strežnik Tadej Majenea. Rodil se je od poganskih staršev, a je pred poldrugim letom prejel sv. krst. Bil je ponižen, tih, sanjavih oči. V šoli sicer ni bil med prvimi, vendar so ga učitelji in učenci radi imeli. Pred kakim pol letom je prišel k meni, da bi rad stregel pri sv. maši. Prošnje mu nisem mogel odreči, tem manj, ker se je bil vse molitvice že vnaprej naučil. Čudil sem se, ko je vsako jutro navsezgodaj prišel v cerkev, in vendar je bil dobro uro od misijona doma. Tako ga je veselila strežniška služba.

Prišel je 20. december. Zvečer že pozno sta prišla k meni dva moža in mi solznih oči povedala, da je Tadeja napadel lev in ga hudo obdelal. Takoj sem sédel na motorno kolo, zadaj je sedel Tadejev brat in glasno jokal. Tako sva se peljala v temni noči na kraj nesreče.

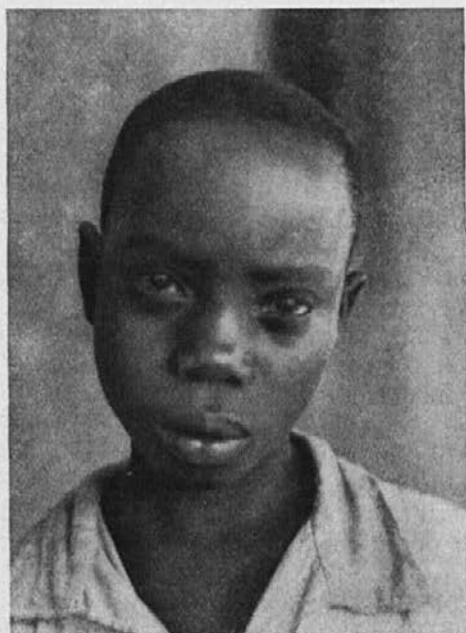
Najprej sem zagledal veliko mlako krvi. Na bližnjem grmu je viselo nekaj krvave obleke — Tadejeva srajca. S puško in baklami oboroženi smo preiskali bližnjo okolico. Našli smo sled in kmalu zaslišali, kako je v primerni daljavi nekaj krulilo. Gotovo je zver trgala svojo žrtev. Ustrelili smo nekajkrat v zrak. Kruljenje je potihnilo, a tudi sled smo izgubili in smo po eno- in polurni zamudi morali zopet domov.

Jaz sem šel še v kočo, kjer je bil Tadej doma. Mati je na glas jokala in milo klicala svojega Tadeja po imenu, čeprav je vedela, da se ji ne bo nikdar več oglasil.

Drugi dan smo šli zopet iskat in smo videli, da smo prejšnji večer iskali samo 20 m proč od dogodka. Zdaj smo našli Tadejevo truplo. Bržkone se je zver ustrašila strelav in zbežala ter pustila svoj plen na mestu. Najprej smo našli v grmovju kost, ki je bila vsa oglodana, potem

levo nogo, odtrgano od telesa, naposled truplo, ki je bilo vse raztrgano od zob in krempljev. Zavili smo ostanke v rjuho in Tadeja nesli pokopat na misijonsko pokopališče. K pogrebu so ga spremili šolarji in mu natrosili svežega cvetja na grob.

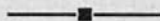
Tako smo to leto pričeli naše božične praznike. Nisem mogel ljudem zameriti, da jih je le 50 prišlo k pol-

Tadej.

nočnici. Na božični dan je bila cerkev sicer nabito polna gor do oltarnih stopnic in še nad sto ljudi je moralo zunaj ostati; vendar je na obrazih vseh ležala žalost in resnoba; saj so pogrešali pred oltarjem tistega, ki je še nedavno tako veselo odgovarjal mašniku: »Ad Deum, qui laetificat juventutem meam.«

Prosim, izmolite očenaš in zdravomarijo za ubogega Tadeja in njegove poganske starše.

Spalna bolezen in suša.

Žalostno, a vendar upanja polno poročilo škofa Morina od belih očetov, apostolski vikariat Navrongo.

Čeprav se moramo boriti z mnogimi težavami, v prvi vrsti s pomanjkanjem, vendarle naš misijon prav lepo napreduje. Ob zadnjem božiču je bilo 1537 krstov, o veliki noči nekaj nad 1200.

Umrljivost je pa tu zelo velika; zlasti v zahodnih pokrajinah v bližini Črnega Volta. Spalna bolezen je tu silno razširjena. Ako bo šlo tako naprej, bo pokrajina v 50 letih mrtva. Tisti, ki so to bolezen prestali, so silno oslabiljeni in neodporni proti drugim boleznim, Majhen nahod dobijo, pa se jim razvije v pljučno vnetje, ki jih spravi v 4 ali 5 dneh pod zemljo. Sicer preprosta bolezen je pri takih takoj nevarna. Oblast se zelo zanima za te vrste bolnike. Ob rekah posekuje grmovje, razsušuje močvirja, zida bolnišnice in lekarne. Sestavljena je komisija zdravnikov, ki ima nalogo, da to bolezen zajezi ali uniči.

Drugo, kar nam dela skrbi, je dolgotrajna suša, ki vsako leto nastopi. Setev se vrši navadno v aprilu; zdaj smo že sredi maja, a ni bilo še kaplje dežja. Bati se je, da ne bo nič sočivja, ki bi moralo biti sredi julija obrano. Ljudstvo upa, da bodo zaloge trajale še do velike žetve v oktobru. Ako tedaj ne bo nič, bo nastopilo pomanjkanje in lakota. Že zadnje deževje je bilo slabejše ko po navadi, zato je suša občutna za ljudi in za živino. Potoki in vodnjaki so suhi. Sonce pa pripeka kakor za stavo, da je vročina kar neznosna. Naš Sudan je res vse kaj drugega ko raj na zemlji. Dežela je gosto naseljena. Na kvadratni kilometer pride 80 ljudi. Ti so ubogi, nevedni, a sicer dobri pogani. Zato pa misijonarji prenašajo potrpežljivo neugodnosti vremena in podnebja, da bi Kristusu in Cerkvi pridobili čim več duš. Vse bi še bilo in uspehi bi se pokazali, a kaj, ko ni sredstev za preskrbo delovnih moči v vinogradu Gospodovem. Zaupamo v božjo Previdnost, ki nas je postavila na to mesto. Bog bo poslal pomoč, da bomo mogli rešiti vse duše, ki čakajo na nas.

Zavod sv. Petra Klaverja je ustanovljen. Patri stanujejo začasno v nekem šotoru, da se nauče jezika in spoznajo ljudi in kraje. Po deževni dobi upajo, da si bodo mogli postaviti zložnejše stanovanje, vsaj za prvo silo. Priporočam vam ta novi misijon, ki leži 104 km severno od Navrongo. 125.000 duš čaka na rešitev.

Iskrena zahvala.

Piše brat Val. Poznič, F. S. C., misijon Glen-Cowie, Južna Afrika.

Z velikim veseljem in hvaležnostjo vam sporočam, da smo pravkar prejeli vašo denarno podporo. V imenu prevzvišenega gospoda škofa in vseh tukajšnjih misijonarjev izrekam najpristrčnejšo zahvalo. Brez vaše podpore bi izostal marsikateri napredek našega misijona, kar bi bilo v veliko škodo neumrljivih duš.

V juliju smo, torej tukaj sredi zime, ki je precej občutna. Še posebno pa to občutijo naši ubogi zamorčki, ki so tako slabo oblečeni. Zelo se nam smilijo, a pomagati jim ne moremo, čeprav nas tako lepo prosijo za obleko. Tolažimo jih, da bodo že dobili, ko nam bodo ljubi dobrotniki spet kaj poslali.

Sedaj imamo šolske počitnice in so otroci večinoma doma. Primeren čas, da tudi mi misijonarji napravimo neke vrste počitnice, namreč duhovne vaje. Čim bolj skrbimo za lastni dušni napredek, tem bolj bo Bog blagoslovil naše delo pri spreobračanju poganov.

Praznik presv. Rešnjega Telesa smo obhajali prav slovesno. Procesije so se udeležili vsi tukajšnji kristjani, a tudi zelo veliko poganov je prišlo. To nam daje upanje, da se bodo v kratkem spreobrnili. V splošnem postaja med tukajšnjimi pagani nekako gibanje, čutijo potrebo neke vere. Vprašanje je samo, na katero stran se bodo obrnili, na katoliško ali protestantovsko? Če nam bodo na razpolago potrebna sredstva, še posebno če se bo mnogo molilo in žrtvovalo za misijone, potem bomo z božjo pomočjo večino teh poganskih duš pridobili za našo sveto vero.

Pred dobrim letom je prišla protestantovska mladenka k nam v službo. Spoznala je, da katoliška vera napravi človeka srečnejšega kot protestantska. Vpisala se je v katehumenat in se pridno učila katekizma. Zadnji binkoštni praznik je bila krščena. Sedaj je pridobila tudi svojo mater in tri druge sorodnike za našo sveto vero; oče je že umrl. Tako se vedno bolj množi število katoličanov. Bog sam ve, kdo ima glavni delež na takih spreobrnjenjih. Zdi se nam, da je to sad bogoljubnih duš v domovini, ki molijo in se žrtvujejo za spreobrnjenje poganov. Zato pristavim ob sklepu svoje zahvale iskreno

prošnje: Ne pozabite nas v molitvi, da nam Bog da čim več duš!

Od Sv. Sholastike. Naši zamorčki radi molijo za dobrotnike. Vselej kadar zaidemo v kake težkoče, morajo otroci in sestre pomagati s svojo molitvijo. Prihodnje leto, ako bo šlo po sreči, bodo naše sestre dobile novo samostansko hišo. Sestra m. Sholastika in m. Gemma sta učiteljici, sestra Marija Terezija pa zlasti pomaga pri pranju. Zaenkrat ne pristopa mnogo kandidatinj, toda zadovoljne smo, ko vidimo, da so te prav dobre in ubogljive. Zlasti pridne so odrasle deklice, potem ko so izstopile iz šole. Nad 80 jih je že sprejetih v Marijino kongregacijo, mnogo pa se jih še pripravlja. To je seveda eno veliko delo in skrb več za naše ljube sestre, toda rade žrtvujejo svoj prosti čas v nedeljo, da pomagajo mladim. S tem upamo vzgojiti čim največ dobrih mater, pa tudi sester, ako bo Bog naše delo blagoslovil. Starši, zlasti poganski, delajo večkrat ovire, ako hoče hčerka stopiti v kongregacijo; toda vsaka dobra stvar se mora izbojevati. To čutijo tudi hčere naših poganskih staršev.

Mogla bi vam povedati marsikaj o naših dragih gobavcih. Ravno včeraj je bil neki mohamedanec tako srečen, da so se mu tik pred smrtjo odprla nebeška vrata, čeprav šele po trdem in težkem boju.

Sestra m. Agata Ross, O. S. B.,
Peramsiho, Vzh. Afrika.

»Povejte to pokojni M. Tereziji...« V prvi vrsti se moramo zahvaliti Vaši blagopok. ustanoviteljici, da smo po Vaši družbi prejeli podporo, ko smo je bili najbolj potrebni. Vem, da se mnogo misijonarjev, kadar so v stiski, obrača na Vas. Ti so mi rekli: »Kadar ne boste videli nobenega izhoda iz težav, tedaj povejte to blagopokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji, ona bo pa namignila svoji naslednici...« Tako sem sedaj tudi storil.

Mgr. Rosenthal, P. S. M., apostol. prefekt, Queenstown.

Kratka misijonska poročila.

Kakor oskrbnik v evangeliju, tako bi moral tudi jaz dati odgovor od svojega hiševanja v preteklem letu. Toda prav ničesar nimam, da bi poplačal svoje dolge.

Neki gospod mi je podaril motorno kolo; to je bilo v resnici delo božje Previdnosti. Žal, da sem moral dati za prevoz in carino 40 funtov šterlingov, kot upravitelj misijona pa dobivam 35 funtov na tri mesece. Vidite torej, da je za moje razmere to precejšna žrtev. Zato prožim svojo roko s prošnjo, da bi mi Previdnost zopet pomagala iz zadrege; ker sicer bom moral odpustiti vse svoje katehiste.

Tu je dela čez glavo, v resnici duhovna žetev. V zadnjih 11 mesecih smo imeli 980 slovesnih krstov in smo poleg tega krstili še 1000 umirajočih. Šole so dobro obiskovane, katehumenati napolnjeni, tako da se za bodoče nadajamo še mnogo krstov. Svetih obhajil ne bomo več šteli, ker jih ni mogoče. Vse je v ogromnih izmerah (tudi dolgovi!). Toda zapupamo v božjo Previdnost. Čim več potreb bo, tem bolj se bo množilo število blagih dobrotnikov. Zanašamo se na vašo pomoč. V znak hvaležnosti bomo vodili nedolžne duše k božjemu Srcu Jezusovemu.

P. Antonioli, F. S. C., Arna.

Želja po zveličanju. Rod Ašanti želi, da bi se misijonarji pri njih nastanili. Pred dvema letoma je prišla k meni skupina ljudi iz oddaljene gorske vasi, kamor je misijonar prišel le nekajkrat v letu. Prosili so me, naj jim pošljem stalnega misijonarja. Popolnoma jim nisem mogel odreči prošnje; le to sem rekel, da misijonar ne more stanovati kar pod milim nebom, in da je treba za misijon tudi primerne cerkve. Rekli so: »Sezidali jo bomo!« Seveda jim tega nisem mogel verjeti. Zdaj pa

izvem, da cerkev in hiša za misijonarja že stojita. Grem tja, da se prepričam, in res: našel sem prav čedno cerkvico in hišo za dva misijonarja s potrebnim pohištvo. Drugo leto jim moram poslati patra, ker storili so več, kot sem od njih zahteval.

Škof Paulissen, apost. vikar v Kumasi (Zlato obrežje.)

Le po katehistik! Le po šoli! Prisca hvala za poslano prispevke za vzdrževanje katehistikov in pa za katekizme. Ti katehistik bodo na neki naši zunanji postaji, ki pa bo v kratkem postala samostojen misijon. In skrbeti za katehiste na takih zunanjih postajah, se res izplača. Trije »vaši« katehistik so res pridni in preizkušeni v mnogoletnem delu, tako da se lahko prepričani, da vaša podpora ni proč vržena. Nekatera katehistikovska središča so prav vzorna. Jaz zelo skrbim za to, da se katehistik dobro izobrazijo in se mi ne zdi škoda časa in truda za to. Tako bom polagoma vzgojil dobrih in zanesljivih sodelavcev, ki mi bodo pomagali utrditi misijonsko delo. Na prej imenovanih zunanjih postajah je še mnogo nekrščenih otrok. Te bomo mogli pridobiti le s pomočjo šole in katehistikov. — Iz teh mojih podatkov lahko razvidite, kako dobro je obrnjen denar, ki ga daste za katehiste. Prav tako pa tudi za knjige. Brez knjig in verskega pouka ni kristjanov in krščanske vere.

P. David Schmid, O. S. B., Mgazini, Vzh. Afrika.

Poleg staje za živino. Mi štedimo pri vsakem izdatku zato, da bi kdaj mogli postaviti novo cerkev. V Betlehemu je bil Izveličar rojen v revnem hlevcu; pri nas v misijonu sv. Gerarda pa že šest let stanuje poleg staje za živino. Voli drgnejo svoje glave ob cerkveni zid in zabadajo svoje rogove

v železno mrežo, ki varuje cerkvena okna. Podnevi je živina na paši, ponoči pa leži ob cerkvenem zidu. In ta živina je last Evropca, ki je povrh še cerkvi sovražen. Med šolskim poukom prenesemo sv. Rešnje Telo v sosedno sestrsko sobo, ker cerkvice služi obenem za šolo. Po končanem pouku pa se vrne Jezus zopet v svoje revno stanovanje, kjer ostane do drugega jutra po maši. Prostor je premajhen; zato ga ne moremo kar s pregrinjalom pregraditi.

Sestra Solana, misijonarka, Mafeteng, Basuto.

Preden umrjem... Ko sem pred 18 leti prišel na postajo Marije Pomagaj v Ixopo, je bilo tu veliko pomanjkanje vode. Iskal sem vodnih izvirov vsepovsod, toda zaman. Potem smo izkopal v zemljo buč. Zdaj imamo vodo vsaj za dom in za cerkev. — Toda pri zidavi cerkve bomo vodo zelo pogrešali, ker bo treba žgati opeko. Za to pa gre mnogo vode, kot sploh pri vsakem zidanju. Spodaj pod misijonsko postajo je potok, toda stalo nas bi najmanj 200 angl. funtov, ako bi hoteli vodo od tam dobivati. Zato vas lepo prosim, pomagajte nam z denarjem, da bomo mogli cerkev dozidati. Pred 18 leti, ko sem prišel sem, sem bil 50 let star. Vsa ta leta je bila moja največja skrb, da preskrbim cerkvi vodo, preden umrjem...

P. Sikst Wittekind, C. M. M.

Vse polno skrbi, pa brez od-dih. Bolnišnico v Nongoma še zidamo. Imamo še mnogo dolga na njej, a je deloma že v obratu, ker imamo zdravnika. Z delom smo zgodaj začeli zato, da bi bilo vse v božjo čast in čimprejšnjo korist bližnjega. Ker nam gre za denar trda, vas prosimo, da nas še naprej podpirate. Zdaj sem v Evropi, kamor sem prišel na oddih, toda na oddih niti misliti ni, ker bolnišnica mora biti do junija dovršena, tako je določila oblast. Zato upam, da na nas ne boste pozabili.

P. Roman Pally, O. S. B.

Ravno o pravem času. Zelo se vam zahvaljujem za lepo darilo; pa še posebno zato, ker ste poslali te lepe stvari ravno o pravem času, tako da jih bolj niste mogli. Nebo je dospelo ravno en teden pred praznikom sv. Rešnjega Telesa. Kmalu potem ste nas obvestili, da je pošiljka bila oddana v B. Mislil sem: »Prepozno je. Treba bo, da nekaj posteljnine in odej še poprej kupim.« Peljal sem se v Plumtree, a glej: Vaše zaboje so ravnokar razkladali. Hitro smo jih naložili na voz, z njimi domov in razložili. Sivalni stroj smo takoj vpregli v delo. Ko je nekaj dni pozneje prišlo več patrov in bratov na duhovne vaje, je bilo posteljnine in odej dovolj. In ker so bile ravno počitnice, so sestre lahko šivale kar naprej. — Prav tako je bilo tudi z raznim orodjem, ki ste ga poslali. Naš brat Mavricij je rekel, da ni mogel zabojev dospeti v bolj prikladnem času, kot je. — Zato pa še enkrat: Najlepša hvala!

P. Urban, C. M. M., Embakwe, Južna Afrika.

Veliko veselje. Ko smo toliko let želeli in hrepeneli, so se nam želje izpolnile: ljubi Bog je dal, da se bo v Kalkfonteinu ustanovila misijonska postaja. Že dolgo je tam šola, ampak ne na lastnem zemljišču. Lastnik zemljišča je nedavno ukazal, da se mora poslopje podreti. Naš prevz. g. škof je moral prostor odkupiti. Zdaj žgemo opeko, da bomo zidali dve šoli, majhno bolnišnico, hišo za patre in za sestre in cerkev. Za cerkev si še nismo izbrali patrona. — **Kdor bo največ daroval za cerkev, bo imel pravico izvoliti patrona.** — Ljubi Bog naj nam pošlje mnogo dobrotnikov.

Sr. M. Berchmans Köldorfer
O. S. F. S. Gabis
Namaqualandija.

Zopet dva nova zamorska duhovnika. Bili smo tako srečni, da smo videli prva dva domačina duhovnika pred oltarjem. Dne 29. ju-

nija je naš prevzv. g. škof Biechy oba posvetil med slovesno službo božjo na prostem vpricho tisočglave množice vernega ljudstva. Obenem je bil to jubilej, 50-letnica, kar imamo v Brazeville misijon. Enega teh novomašnikov, Avgušтина, sem jaz v januarju 1921 krstil kot 12-letnega dečka in ga 1923 poslal v seminar, ko sem ga poprej sam poučeval. Vztrajal je do konca in mi je sedaj kot duhovni pomočnik

ob strani na mojem misijonu v Minduli. Poučuje na neki šoli za učitelje, obenem pa pastiruje po vaseh v okolici misijona. Vasi so daleč raztresene, zato bi mladi mašnik zelo potreboval kolo, ki bi mu prihranilo mnogo časa in truda. Morebiti se bo dobil kak dobrotnik, ki bo novomašniku izpolnil to željo. Ze vnaprej bodi zahvaljen!
P. Hartz, Minduli,
Osrednja Afrika.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Vsa obupana sem se zatekla k Mariji Tereziji in ne zastoj, že četrtrič me je čudežno uslišala. Zato ji vsa hvaležna pošljem obljubljeni dar. Vedno se zatekam k njej, ki je in bo moja priprošnjica. Z besedami »Marija Terezija pomagaj, usliše me«, tako jo kličem na pomoč, pa sem kmalu uslišana. Najlepši dan bo pač zame, ko jo bom videla kot blaženo ali kot svetnico na oltarju.

Ena, ki ni verjela v čudeže.

Po nesreči sem padla in si zlomila nogo. Priporočila sem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in sedaj je noga že mnogo boljša.

I. N., Ljubljana.

Podpisana pošilja botrinski dar zamorčku na ime Jožef Terezija v zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišane prošnje. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave v Odmevu.

F. M. in V. U., Sv. Lenart v Slov. gor.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje v težkih in važnih zadevah ter se ji še nadalje priporočam.

J. T., Loški potok.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnje pošiljam dar za svoja dva krščenca.

Josip Štadler.

Najprisrčnejša in najgloblja zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za čudežno pomoč v primeru bolezn. Po zaupni molitvi in polaganju njene podobice na boleče mesto je služabnica božja izprosila čudovito hitro in temeljito ozdravljenje. Priporočam jo najtopleje vsem bolnim ter pošljem obljubljeni dar za misijone.

P. D., P. K.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 2. februarja: Svečnica;

dne 25. februarja: sv. Matija, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Naročajte otrokom „Zamorčka“!

Kaj je Zamorček?

Misijonski list za mladino.

List, na polju misijonskega slovstva zelo poceni, letno samo 7 dinarjev.

Popust:

Kdor naroči 10 ali več izvodov pod enim naslovom, izvod 6 dinarjev. Kdor naroči 30 ali več izvodov pod enim naslovom, izvod samo 5 dinarjev. Zato zasluži največje razširjenje.

Veselje otrok.

Zaradi svojih zanimivih povesti, pesmic, lepih slik in ugank je pri otrocih splošno priljubljen.

Tolažba staršev.

Ker nudi čitatelju koristno in obenem zabavno berilo, ki odvrta otroke od slabe družčine.

Sotrudnik učiteljev.

V svojih poročilih razširja znanje o tujih deželah, ljudstvih in šegah, o živalstvu in rastlinstvu, ter tako pomaga otrokom bistriti njih razum.

Zbirka zgledov za katefete.

Vedno poroča o novih zgledih iz lastnih skušenj misijonarjev, o verski zvestobi, duševni moči, požrtvovalnosti itd. iz življenja zamorčkov.

Zato naj bi razveselili otroke:

Starši, s tem, da vsaj za poskušnjo eno leto naročijo mesečnik „Zamorček“.

Učitelji, s tem, da opozorijo svoje učence na mesečnik „Zamorček“.

Katefeti, s tem, da prevzamejo lepe zgledje za otroke ter obenem širijo in priporočajo mesečnik „Zamorček“.

Naroča se pri

**Družbi sv. Petra Klaverja
v Ljubljani, Metelkova ulica 1.**

